

— Живъ да си ни, Данчо! — дружината викна. — Добре, че се съти. Тъй е обичаятъ.

— Вий сами идете! — обади се Гана. — На мене, азъ зная, най-много се сърди баба Цоцолана. Нали азъ избѣгахъ съ нейнитѣ пантофи! Нали азъ повлѣкохъ нейнитѣ чорапи, и нови и вехти.

Но Дана я дръпна:

— Я върви съсь всички! Остави ги тия стракове проклети! Каквото ще стане, всички ще сполети.

Портокалъ избрахме. Общо го платихме. Сърдца патилански съсь мжка смирихме. За прошка предъ баба глави преклонихме.

Азъ ѝ портокала отъ сърдце подадохъ и рекохъ:

— О, бабо, много си страдала отъ нашитѣ грѣшки волни и неволни! И колко горчиви ядове си брала, когато сме били и здрави и болни!... Прости ни! Прости ни!